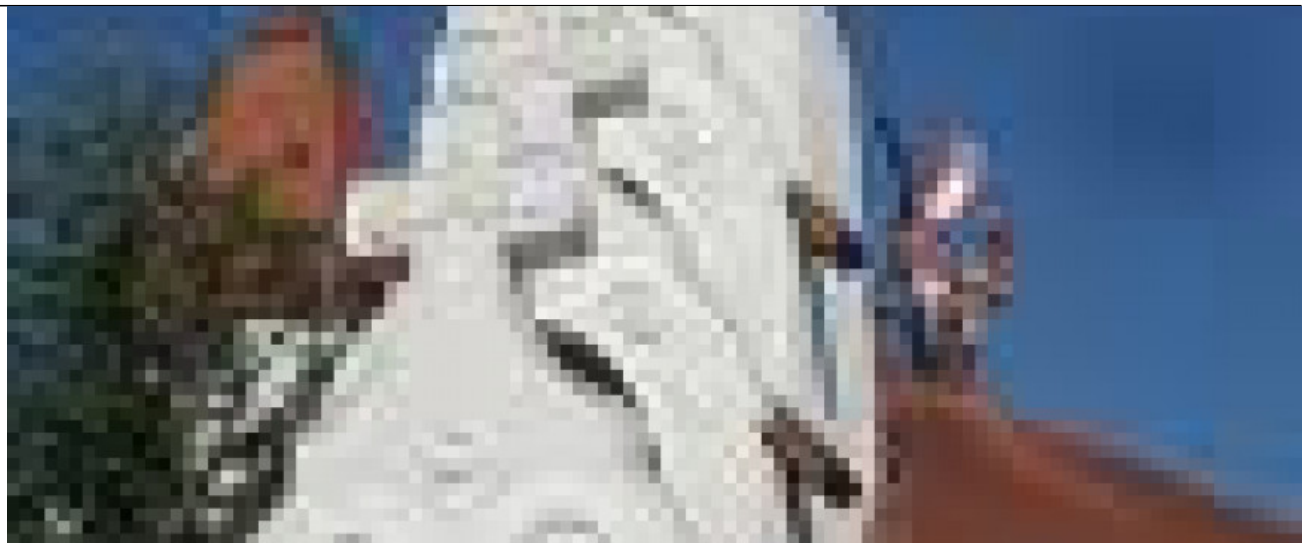

Bayer Zsolt: Az ember, aki körénk épült

2010 február 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Csíkszeredában nézegetem gyakran a „kakasos” templomát. Azért szeretem különösképp, mert ott van, ahol van, s mert a t?szomszédságában nemrég kuplerájt nyitottak. Furcsa így együtt nézni, együtt látni Makovecz templomát és a kuplerájt.

Ez így együtt a mi életünk.

Legutóbb pedig Szászrégenben ültem a házában. A reformátusok „dióháza” – az is Makovecz. Ültem a dióházban, egyszerre vett körül gyávaság, szolgalelk?ség, no és bátorság, hit, er?, akarat – és kitartás.

Mindez, ami körülvett, az emberekb?l áradt. A házból meg csak annyi, hogy ez a mi házunk. No és persze eltöpreng az ember, vajon ha mindenki ilyen házban lakna, lenne-e gyávaság és szolgalelk?ség.

Nem tudom, ad-e tartást ház és ruha. Kell adnia, valahogyan mégis. A „Bocskainak” például az a magasított nyaka – attól, muszáj, hogy a visel?je kihúzza magát. Egy Makovecz-házban meg van hely gondolatnak is, van hely Istennek is. Talán azért. Bár a zsellérkunyhók félhomályában is megélt az Isten, s akadt id?, amikor csak zsellérkunyhók félhomályában élt a Haza. Élt túl… Akkor pedig? Akkor pedig nem tudom. De valamiért kihúzom magam egy Makovecz-házban; valamiért kihúzom magam, ha el?tte állok.

Pedig tudjátok-e, nem is olyan könny? állni el?tte. Mérges ember. Türelmetlen. Mindenki mérges és türelmetlen, aki tudja, mit akar. Aki egyáltalán akar még valamit. Mérges és türelmetlen, aki nem hülyült, nem aljasult még hozzá ehhez a világhoz. Ugyanis hovatovább ezt a kett?t lehet: elhülyülni és lealjasulni, vagy haragudni és szembeállni. Szembeszállni. Minden Makovecz-ház egy ilyen szembeszállás.

S az minden Makovecz-mondat is. Állsz el?tte, néz a szemedbe, belenéz, és mond valamit. Röviden, kijelent? módban. És az a csodálatos, hogy akkor is igaza van, amikor történetesen nincsen igaza.

Nagy tisztesség nekem, hogy állhattam el?tte. Köszönöm.

Lehet, hogy ez a végzetünk, Imre bátyám. Mérgesek és türelmetlenek voltunk, vagyunk, leszünk. Az id?k végéig. De az jó. Mert legalább vagyunk…

Régen írtam ezt már Makovecz Imrének. De most ideírom újra. Sokkal rémültebben és dühödtebben, mint írtam valaha. Mert hallom a rádióban, hogy Makovecz Imre kénytelen bezárni tervez?irodáját. Olaszországban díszdoktorrá avatták, idehaza cs?dbe ment.

Ismer?s helyzet ez – olyan örök magyar helyzet. Ismer?s és elviselhetetlen. Nem kellett idehaza soha senki sem. Nem volt itt megbecsülve se senki, csak a középszer és a szervilizmus, alig néhány kivételt?l eltekintve. Makovecz Imre hetvenöt esztend?sen lehúzza a rolót idehaza. Mert nem tudta fizetni az APEH-nak, amit fizetni kell, s mert nem tudta fizetni munkatársait.

Most a Hargita oldalába fog unitárius templomot építeni, azt mondja. Jó is lesz, Imre bátyám. A Hargitában legalább van valami örök. Valami örök a miénkb?l. Az unitárius vallás meg mégiscsak a miénk. Azt a mi Dávid Ferencünk ötölte ki, s ugyan? hirdette meg Tordán a teljes vallásszabadságot, amikor Franciahonban még lobogtak a hugenották máglyái. Ezt is csak azért mondom, hogy tudjuk: nem kell nekünk mindig szégyenkezni. S legf?képpen nem kellett – valaha.

Jó helyen lesz az az unitárius templom, s jó ember építi…

„Ezer este múlt ezer estre,

A vérem hull, hull, egyre hull,

Messzir?l hívnak, szólongatnak

És mi csak csatázunk vadul:

Én s a disznófej? Nagyúr.”

Most ez van, Imre bátyám. Harc a Nagyúrral. De már fárad. A világ, amit létrehozott, recseg-ropog. A mi világunk rákja ?, és elpusztít mindent. Aztán, amikor vége lesz, újra fel kell építeni mindent. Hát, csak azért mondom… S addig is, ott a Hargita…
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló